

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Et Besøg

Citation: Fibiger, Mathilde: ""Et Besøg"", i Fibiger, Mathilde: "*Et Besøg*", 1851, s. 81.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger02val-shoot-idm139950813707024/facsimile.pdf> (tilgået 26. oktober 2021)

Anvendt udgave: "Et Besøg"

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

faaer hende snart til at glemme baade Hovedpine og Misformøielse.

Og hvis jeg nu vovede at holde til hende, at hun dog ikke havde faaet sit Dufte opfyldt, det Dufte, som opstod hos hende den lyse Solstinsmorgen, da hun vaagne-ede ved Fuglesang, — saa vilde hun med uendelig Bærdighed forfikkre mig om „at hun er tilfreds, og at jeg derfor ogsaa kan være det paa hendes Vegne.“ Men det kan jeg ikke! Men ikke Kvinden selv oprindeligt var et saadant glædeligt anende Dufte, en saadan lys Idee, der opstod i Guds Sjæl paa Skabelsens Foraarsmorgen? Og han opnaaede sin Hensigt, ligesom hun opnaaede sin, han fik sit Dufte opfyldt, ligesom Mlle Sørensen fik sit: baade Kvinden og Skontouren kom istand — men hvorledes?! — Det skønneste Sindbillede paa Kvindeligheden, jeg kan tænke mig, er Psyche paa Sommerfuglesagt.

Ligvis hvis denne Episode har været kedelig! Ligvis ogsaa, at jeg tilføjer: saaledes maatte den være, hvis den skal staae som en Scene af Fr. Sørensens Liv, og som et Blik om Resultatet. Det kan den virkelig, thi paa denne Maade faaer hun alle sine Dufter opfyldt, hele Livet igjennem. Der er, som sagt, et NB som følger hende overalt, og altid ledsager Opfyldelsen, saa den, ret besæet, ingen Opfyldelse er.

Kun i Kjærlighed (den saakaldte!) har hun Lov til at sværme og hengive sig. Derfor forelsker hun sig ogsaa

som oftest i den Første og Bedste, som gjør Cour til hende paa et Bal, uden at kende videre til ham. Det behøves jo ikke heller! Naar hun har en Smule Phantastie kan hun jo selv udfixe ham med alle de Fortæf- feligheder nogen Romanhelt har været i Besiddelse af, og saa spiller hun paa dette Orgerie, al den Følelse, al den Mandens og Hjertens Nigdom, som kunde gjort hende til en Velsignelse for Verden, hvis hun havde faaet Lov til at hengise sig ganske til Livet, til Naturen, til Menneskeheden. Og hun taler til mig om den kvindelige Værdighed! —

Det er ikke Kjærligheden, jeg bekjæmper. Hvor kunde jeg det, da jeg erkjender den for alt, og alt andet for intet. Forelskelser af den omtalte Slags er det jeg har Afsty for, thi det er et Misbrug af Kjærligheden, og jeg kan ikke taale at see den gaae tilspilde paa en saadan Maade, at see en Pige kaste sit Hjerte hen til den første Herre der kommer hende imøde med en Compliment, i den Tro, at nu skal Romanen begynde! Deraf følger Skuffelse, Bitterhed, og Lede til Livet — det sjønne Liv, som selv er den bedste Gjenstand for Kjærligheden! Elst det, elst Gud og Menneskene, ja elst, om Du vil, den Enkelte fremfor Alle, naar der blot er En, som er Din Kjærlighed værd, et virkeligt Menneske, som Du kjender og som kjender Dig, istedetfor at spille Dine Følelser paa en Afgud, som kun eksisterer i Din egen Phantastie. Vel fandt! Du maas heller elste en Adam